

Ο Κύριος ήλθε και για μας, για να μας γιατρέψει.

π. Συμεών Κραγιόπουλος (†).

Ο Χριστός γι' αυτό ήλθε, γι' αυτό απεστάλη από τον Θεό: να φέρει το χαρμόσυνο μήνυμα στους φτωχούς, να γιατρέψει αυτούς που έχουν συντετριμμένη καρδιά, να κηρύξει ότι ελευθερώνει από την αμαρτία τους δούλους και τους αιχμαλώτους της αμαρτίας, να δώσει στους τυφλούς φως κτλ. Ο Χριστός ήλθε, για να κάνει αυτό το έργο.

Τι συμβαίνει όμως και δεν γίνεται αυτό στην πράξη; Δεν είμαστε φτωχοί; Δεν έχουμε συντετριμμένη καρδιά, με την έννοια ότι η καρδιά μας είναι άρρωστη; Δεν είμαστε κυριολεκτικά αιχμάλωτοι της αμαρτίας; Δεν είμαστε στο σκοτάδι; Δεν είμαστε κυριολεκτικά τσακισμένοι από την αμαρτία; Δεν έχουμε ανάγκη να νιώσουμε ότι μπήκαμε σ' αυτή την καινούργια ζωή, που έκανε αρχή ο Χριστός; Δεν έχουμε ανάγκη να αρχίσουμε να ζούμε αυτή τη ζωή που μας κάνει ευάρεστους στον Θεό;

Και φτωχοί είμαστε και συντετριμμένοι, με την έννοια που είπαμε, και αιχμάλωτοι και τυφλοί και τσακισμένοι είμαστε, και καθόλου η ζωή μας δεν είναι ευάρεστη στον Θεό. Όμως ο Χριστός ακριβώς γι' αυτό ήλθε· αυτό που δεν είμαστε, αυτό να μας κάνει. Δεν είμαστε πλούσιοι εν Κυρίω· να

μας κάνει πλούσιους. Δεν είμαστε υγιείς στην καρδιά· να μας κάνει υγιείς. Δεν είμαστε λυτρωμένοι· να μας λυτρώσει. Δεν βλέπουμε, είμαστε τυφλοί· να μας δώσει φως.

Να μου επιτρέψετε όχι απλώς να πω, αλλά να τονίσω, όσο γίνεται περισσότερο υπεύθυνα ενώπιον του Θεού: Εμείς είμαστε αυτό που είμαστε, και γι' αυτό ο Κύριος ήλθε και για μας, για να μας γιατρέψει. Δεν ήλθε μόνο για κάποιους άλλους.

Η αιτία που από το ένα μέρος βλέπουμε ότι είμαστε αυτό που είμαστε, και από το άλλο μέρος ομολογούμε ότι δεν μας γιατρέψε ο Κύριος, είναι ότι δεν θέλουμε να συνειδητοποιήσουμε αυτό που είμαστε, δεν θέλουμε να το δεχθούμε, να το ομολογήσουμε, να το πούμε, να το αναγνωρίσουμε και να πάρουμε την ανάλογη στάση απέναντι στον Κύριο.

Δηλαδή η στάση μας να είναι τέτοια, που να δείχνει, να φανερώνει ακριβώς αυτό: ότι νιώθουμε τι είμαστε, αλλά πιστεύουμε πως ο Κύριος ήλθε και για μας, πως ο Κύριος μπορεί να γιατρέψει κι εμάς και πως θέλει να το κάνει αυτό και θα το κάνει.

Εδώ κατά την ταπεινή μου γνώμη βρίσκεται η αιτία. Και να μου επιτρέψετε να πω το εξής· το ότι αυτή είναι η αιτία βγαίνει, όχι μόνο αν θελήσει να δει κανείς τα πράγματα αντικειμενικά, αλλά το βλέπουμε στην πράξη καθημερινά. Δεν είδα και δεν συνάντησα ακόμη ψυχή που νιώθει ότι είναι φτωχή, και δεν την κάνει κάθε μέρα και πιο πλούσια ο Θεός. Δεν συνάντησα ακόμη ψυχή που νιώθει ότι είναι ένα συντρίμμα – δεν έχει σημασία για ποιους λόγους – και δεν τη θεραπεύει κάθε μέρα και περισσότερο ο Κύριος. Δεν συνάντησα ακόμη ψυχή που δέχεται ότι είναι κυριολεκτικά αιχμάλωτη της αμαρτίας, των παθών, των αδυναμιών, και δεν την ελευθερώνει ο Κύριος κάθε μέρα και περισσότερο. Και δεν συνάντησα ψυχή που ομολογεί ότι δεν βλέπει, ότι δεν ξέρει, ότι είναι στο σκοτάδι, και δεν της δίνει ο Κύριος φως κάθε μέρα και περισσότερο.

Από το άλλο μέρος η ψυχή η οποία μπορεί θεολογώντας να λέει ότι είναι φτωχή, αλλά στην πράξη δεν το δέχεται αυτό, διαπιστώνω – πώς να το πούμε; – ότι είναι ανευαγγέλιστη, σαν να μην ευαγγελίσθηκε αυτή η ψυχή. Κάνει εντύπωση το πράγμα. Σαν να μην άκουσε το Ευαγγέλιο, σαν

να μην άκουσε τη χαρμόσυνη αγγελία, το χαρμόσυνο μήνυμα, το χαρμόσυνο άγγελμα του Κυρίου. Διότι, όπως λέμε πολλές φορές, εμείς που ακούσαμε, αν ακούσαμε, το Ευαγγέλιο του Κυρίου, το χαρμόσυνο μήνυμα του Κυρίου, πρέπει να είμαστε πανευτυχείς και επομένως πάμπλουτοι.

Η ψυχή εκείνη η οποία δεν αισθάνεται τη φτώχεια της – όσο κι αν θεολογώντας μπορεί να λέει ότι την αισθάνεται, στην πράξη όμως έχει αυτάρκεια μέσα της, ζει με αυτή την πραγματικότητα ότι έχει αυτάρκεια – αυτή η ψυχή δεν ευαγγελίσθηκε. Το βλέπουμε, το διαπιστώνουμε καθημερινά. Και βλέπεις ότι είναι φτωχή, φτωχότατη, ενώ θα μπορούσε να είναι πάμπλουτη.

Αντίθετα, η ψυχή η οποία θα το πιάσει αυτό: «Και σ' εμένα μίλησε ο Κύριος; Και σ' εμένα ο Κύριος έφερε το χαρμόσυνο μήνυμα; Και σ' εμένα φανερώθηκε ο Κύριος; Και για μένα ήρθε ο Κύριος;», δεν θέλει τίποτε άλλο και αισθάνεται πάμπλουτη.

Μάλιστα, αισθάνεται ότι είναι ανάξια γι' αυτό, και δεν υπάρχει ίχνος παραπόνου μέσα της. Ψυχές που παραπονούνται, κατά βάθος ακόμη δεν δέχθηκαν, δεν αποδέχθηκαν και δεν πείσθηκαν ότι είναι φτωχές, και ότι ήλθε ο Κύριος να τις κάνει πλούσιες.

Διαπιστώνει επίσης κανείς ότι η ψυχή εκείνη η οποία στην πράξη – άλλο τι λέει όταν θεολογεί – δεν αποδέχεται ότι είναι άρρωστη, δεν γιατρεύεται. Μένει αγιάτρευτη η ψυχή και πάλι τα ίδια, πάλι τα ίδια, πάλι τα ίδια. Όπως κάποιος που είναι φυματικός ή άλλος που έχει άλλη αρρώστια και θέλει να το ξεφύγει, δεν πάει στον γιατρό, μην τυχόν ακούσει κάτι δυσάρεστο. Όταν τελικά πείθεται ότι είναι άρρωστος και πάει στον γιατρό, τότε αρχίζει τη θεραπεία και θεραπεύεται, αν υπάρχει θεραπεία για την αρρώστια του.

Στην αρρώστια της ψυχής δεν έχουμε τέτοιο πρόβλημα, μήπως δεν υπάρχει θεραπεία. Γιατρός εδώ είναι ο ίδιος ο Κύριος, αυτός που μας έπλασε, και είναι αυτός που μπορεί, όσο βαριά άρρωστη κι αν είναι η ψυχή μας, να τη θεραπεύσει.

**Από το βιβλίο: π. Συμεών Κραγιοπούλου, “Θέλεις να αγιάσεις;”,
Σεπτέμβριος, Πανόραμα Θεσσαλονίκης, 2017, σελ. 19, 21.**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>